

2

AMBER GORDONOVÁ JEDNOU TÝDNĚ probírala skříňku se ztrátami a nálezy. Byla to její nejoblíbenější práce. Bavilo ji dělat pořádek, dotahovat započaté věci, i když to někdy znamenalo pouhé rozhodnutí, že se daná věc vyhodí, protože se o ni za posledního tři čtvrtě roku nikdo nepřihlásil. Také byla ráda zvědavá, nadšeně strkala nos do života druhých lidí a obdivovala věci – umělé zuby, diamantové náušnice, deníky –, které někdo ztratil a buď si toho nevšiml, nebo mu nepřipadaly natolik cenné, aby se pro ně vrátil. Ze všeho nejradši rozdávala dárky. Nedělní večer ve Funnlandu, Zemi zábavy, totiž uklízečům vždycky přinášel naději na druhé Vánoce.

Dneska večer má výborné úlovky. Mezi zapomenutými deštníky, igelitkami s kameny na památku, kroužky na klíče, které patří ke klasice z Whitmouthu, objevila pravé poklady. Nevkusný pozlacený náramek s přívěsky, konkrétně srdíčky a amorky cinkajícími mezi úlomky polodrahokamů. Pak taky přehrávač MP3. Laciná věčička bez dotykového displeje, který běžně vyluzuje cinkání a pískání, ale funkční a plná písniček. Obrovský sáček gumových bonbonů Haribo. Mezinárodní telefonní karta, ještě v obalu, neaktivovaná. Amber si ji s úsměvem prohlížela. Hned totiž věděla, komu by náramně přišel vhod dlouhý telefonát domů. Díky, neznámý člověče, který jsi sem přišel za zábavou, pomyslela si. Ať jsi, kdo jsi. Možná to nevíš, ale dneska večer učiníš jednoho člověka ze Svaté Lucie náramně šťastným.

Podívala se na hodinky a došlo jí, že se zpozdila na přestávku. Zamkla skříňku, dárky naházela do kabely, přehodila si ji přes rameno a po promenádě osvětlené silnými světly pádila do kavárny.

Mojžíš zase kouří. Udělal si z toho sport. Ví, že ona ví – když tu teď už nikdo jiný nekouří, stačí jediný závan a ulpí ve vzduchu jako otisk rtěnky na límečku. Taky ví, že ona ví, že to dělá právě on. Přesto ji stále pokouší, porušuje pravidla a čeká, co se stane. Postupem času mezi sebou uzavřeli nevyslovené příměří. Amber měla totiž pocit, že za něco se vyplatí bojovat, zato jiné bitvy jsou marněním sil. Jako tohle.

Kromě toho uměl zabrat a makal. Než ráno přijdou zaměstnanci kavárny, bude se jejich teritorium blýskat čistotou a vonět chemickou vůní citronu.

Amber otevřela dveře a postřehla, že Mojžíš sebou trhl a odhodil nedopalek do otevřené plechovky coly před sebou. Amber se pro sebe usmála, Mojžíš se zatvářil jako ublížené neviňátko a současně se choval, jako by si jí nevšiml. Amber se mu však významně zadívala do očí, ostatně jako vždycky, a vševědoucně se na něj usmála, taky jako vždycky. Život je plný drobných spoluvín. Časem zjistila, že funkce šéfové jich obnáší víc než předtím.

Amber nevěděla jen o málo věcech, které se ve Funnlandu děly. V místnosti bylo plno lidí, jejichž drobnými problémy se ani zabývat nechtěla. Třeba taková Jackie Jacobsová. Kdykoli jí zazvonil telefon, okamžitě přestala pracovat, ale na druhou stranu ze sebe občas vychrlila proud nárážek, kterými udržovala ostatní v pozoru. Blessed Ongomová, křestním jménem doslova Obdařená, zase každý den poslední přicházela a první odcházela, ale neflákala se a ve srovnání se spoustou ostatních uměla zabrat. Pak tu byl samozřejmě Mojžíš se svým žaludkem jako ze železa. Díky němu mu nedělalo problémy uklidit nejrůznější pozůstatky po zákaznících. Slabší povahy by se v podobných situacích hroutily.

Místnost byla narvaná. Společná přestávka se stala rituálem a každý dělal, co bylo v jeho silách, aby ji nepropásl. Platilo to i pro nováčky a lidi, kteří skoro neuměli anglicky, takže komunikovali jenom úsměvy a posunky. Noc strávená uklízením pozůstatků zábavy druhých lidí bývá ubíjející, toho si byla Amber dobře vědoma. Když na to pomůže posezení s ostatními a koblíhy s čerstvě prošlou dobou spotřeby, nemá s tím problém a nebude z toho dělat vědu. Hlavně aby se všechno stihlo do konce směny, do šesti ráno. Když všechno klapalo, Amber neřešila, jak zaměstnanci zacházejí s časem. Suzanne Oddieová ani ostatní členové správní rady určitě nevyskočí uprostřed noci se stopkami a tabulkami. Mnohem radši budou spokojeně oddychovat zavrtaní v saténovém povlečení. To je naopak výhoda pozdních nočních hodin: když je práce v pořádku, nikdo se nestará o to, kdo ji dělá, ani jak to chodí.

Mojžíšovi ztuhly rysy a v očích se mu objevily pochyby. Amber totiž změnila směr a zamířila k jeho stolu. Určitě si myslí, že mu konečně jdu vynadat, došlo Amber. Sice se známe roky, ale od té doby, co mě povýšili, na mě – a nejen on, nýbrž všichni – kouká podezřívavýma očima. Usmála se na něj. Mojžíš ztuhl ještě víc. Amber se usmívala dál, i když se cítila dotčená. „Všechno je v pohodě, neboj,“ prohodila z dálky, aby ho uklidnila. „Něco pro tebe mám.“

Došla k jeho stolu, z kabely vytáhla kartu a podala mu ji. „Dneska třídím ztráty a nálezy,“ dodala na vysvětlenou. „Tipla bych, že je na ní kredit tak za dvacet dolarů. Napadlo mě, že bys třeba chtěl zavolat babičce.“

Mojžíš konečně odhodil podezřívavý výraz. Nahradila ho upřímná, vřelá radost. Jeho babička bydlí v Castries a poslední dobou jí neslouží zdraví. Její život možná už nebude mít dlouhého trvání. Amber věděla, že Mojžíš by nikdy nedal dohromady peníze na letenku, aby mohl na pohřeb, proto doufala, že by mu pomohlo, kdyby alespoň mohl babičce zavolat a rozloučit se. „Díky, Amber,“ poděkoval jí s rozzářenou tváří a pusou od ucha k uchu. „Díky moc, jsi skvělá.“

Amber zavrtěla hlavou a mlaskla. „Ale, prosím tě,“ namířila. „Vždyť o nic nejde,“ dodala a šla dál. Ona i všichni ostatní však věděli, že to není pravda. Její předchůdkyně nakládala se ztrátami a nálezy jako s osobními prémii. Amber by to nedokázala. Tolik peněz jako teď v životě nevydělávala, takže by si připadala jako hrozná mrcha, kdyby si nechávala věci, které můžou pomoci druhým. Jak by ne, když v parku pracovali za minimální mzdu. Nepovažovala je pouze za podřízené, vždyť byli sousedé. A kamarádi. Kdyby se jich v práci straničila, mimo práci by jí opláceli stejnou mincí. Náramek věnovala Julii Kirkleesové, hubeňounké osmnáctileté slečně s gotickým líčením, a šla k pultu. Bohužel tušila, že Julie černými líčidly maskuje monokly.

Z várnice si natočila hrnek horkého čaje a hodila do něj dva cukry. Zadívala se na lednici s prosklenými dveřmi, za nimiž byly vystavené vrchovaté talíře. Práci jí sice komplikuje spousta věcí, ale velkým plusem jsou prakticky nekonečné zásoby zbylého jídla z bufetu. Nedivila by se, kdyby řada zaměstnanců nejedla nic jiného než okoralé hamburgery, vlašné párky, klobásy, studené hranolky; kdyby se jediným zdrojem ovoce a zeleniny stávala rajská polévka z plechovky a jablečné řezy.

Vlastně ani neměla hlad. Jen chtěla prodloužit dobu mezi účetnictvím a jediným úklidem, který si nechala, protože nevěřila, že by to kdokoli jiný dělal dostatečně dobře. Pohledem přejížděla po talířích koláčků, obrovských dezertů s napůl roztátou čokoládou. Za sebou zaslechla Blessed při jedné z mnoha jejích tirád. Netajila se africkou pohoršeností.

„Tak ti nevím,“ zaslechla. „Co si vlastně myslíš? A ti jejich kamarádi? Nepřipadá ti, že se chovají jako zvířata?“

Amber si vybrala sendvič se salátem a šunkou s jednodenní prošlou lhůtou. Už ví, že uprostřed bude houska rozbředlá, kůrka naopak bude tvrdá jako beton, ale nic moc jiného na výběr není a na sladké chuť nemá.

„Co se stalo?“ zeptala se a otočila se k jejímu stolu.

Jackie dopila kávu. „Blessed našla další hovno,“ hlesla.

„Cože?“ užasla Amber. Posadila se a začala rozbalovat sendvič. „Cože? Na autíčkách?“

Blessed přikývla a ušklíbala se. „Jo, na sedadle. Nechápu, jak to dělají. Vždyť si na to musí stáhnout kalhoty a dřepnout si, ne?“

Jackie se zamyslela. „Myslíš, že to dělají při jízdě?“

„To mě mrzí, Blessed,“ ozvala se Amber. „Zvládáš to? Nemám ti...?“

„Ne,“ namítla Blessed. „Mojžíš se o to postaral. Naštěstí. Ale díky, jsi hodná.“

„Ještěže máme Mojžíše,“ přidala se Jackie. U ruky měla položený telefon. Příklad se zničehonic probudil k životu a začal poskakovat po stole.

Tadeusz sebou trhnul. „Panebože,“ vyjekl. Právě si dával svých oblíbených dvacet. „Zbláznila ses? Je půl třetí ráno. Kdo ti v tuhle dobu volá, prosím tě? Ty fakt nikdy nemáš dost.“

Jackie se ušklíbala a odfrkla si. „Závidíš, co?“ Podívala se na displej a zbledla. „Sakra. Do háje.“

Amber si ukousla sendvič. Je teplý a rozbředlý. Svým způsobem jí to vyhovuje. „Co se děje?“

Jackie jí podala telefon. Tadeusz jí nakouknul přes rameno a přečetl text. *Kde jsi? Na tohle nemáš právo. Zavolej!*

„Jede po tobě, co?“ rýpl si.

„Spíš mu přeskočilo,“ odpověděla Jackie otráveně.

Tadeusz se zatvářil, jako by tím v jeho očích stoupla. „Po tobě jde stalker?“

Jackie prudce zvedla pohled od displeje. „Co je, Tade? Podle tebe to zvyšuje moji hodnotu na trhu?“

Tadeusz pokrčil rameny. Jeho vychrtlá a skoro až vlčí postava ho dovedla k tomu, že se nechává zlákat i druhořadými udičkami, aby vůbec měl šanci. Zato Blessed se zatvářila ustaraně. „Co je to za chlapa?“

„Prostě... takový ubožák. Dvakrát jsem si s ním vyšla, nic víc.“

Kromě jiného, pomyslela si Amber dobromyslně. Nahlas nic neřekla a po stole poslala telefon zpátky. Dávno se naučila lidi nehodnotit, rozhodně ne nahlas.

„Nebudeš mu odpovídat, že ne?“ ujistila se Blessed. „Rozhodně bys neměla, Jackie.“

Jackie zavrtěla hlavou. „Ani omylem. Nevím, co mě to napadlo. Nejdřív jsem mu chtěla zvednout náladu, ale už mě to přešlo. Je to pěkný pitomec. Na druhou schůzku jsem šla jen proto, že mi ho bylo líto, protože na prvním rande nebodoval.“

„Jackie!“ okřikla ji Blessed. Podobné hovory nesnášela, přesto si vždycky sedla k Jackiinmu stolu. „Nesmíš mu odepsat, to prostě nejde. Dávej na sebe pozor. Určitě víš, že pár ženských už takhle přišlo o život. Víš to, že jo? Fakt na sebe dávej bacha.“

„Neblázni,“ ohradila se Jackie. „Tohle není sériový vrah, jenom zamindrákovanéj ubožák.“

„Nedělej si z toho srandu,“ varovala ji Blessed. „Ve Whitmouthu jenom letos přišly o život dvě holky, navíc skoro v centru. Kromě toho o tom chlapovi nic nevíš. Sama říkáš, že ho prakticky neznáš.“

„Nedělám si z toho srandu,“ uklidňovala ji Jackie. „Promiň, Blessed.“

Blessed zavrtěla hlavou. „To ti teda radím. Nechápu, jak to někdo může brát na lehkou váhu.“

„Nejspíš nebyly odsud,“ odušil Tadeusz. „Je to jasný jako facka.“

„Fakt si to myslíš?“ zděsila se Blessed. „To je strašný.“

„Nesmysl, je to pravda,“ trval Tadeusz na svém. „Ty holky tu nikdo neznal, takže se nepočítají.“

„Přece jsou taky *lidi*,“ bránila je Blessed.

„To sice jo,“ přidala se k ní Jackie napůl, „ale nepatří k nám. Kdyby byly od nás, vyděsilo by nás to k smrti a nepáchli bychom na krok. Díkybohu, že byly někde od pryč, fakt.“

Blessed zdrceně zavrtěla hlavou. „Místo srdce máš kus ledu,“ hlesla.

„Ne, jenom jsem realista,“ bránila se Jackie.

„Jak dlouho to vlastně trvá?“ zeptala se Blessed. „Myslím ten chlap...“

Jackie si povzdychla a položila telefon na stůl. „Ach jo, já nevím. Celou věčnost. Co myslíš, Amber? Půl roku?“

„Nemám tušení,“ odpověděla jí Amber. „Proč se ptáš zrovna mě?“

Amber měla pocit, jako by Jackie uštěpačně našpulila pusu. „Přece je tvůj kámoš, ne?“

To byla pro Amber novinka. „Můj kámoš?“

„Jasně. Jmenuje se Martin Bagshawe.“

Jméno jí někoho matně připomínalo, ale nedokázala ho přiřadit k žádné tváři. Amber zavrtěla hlavou a nakrabilala obočí. „Kdo to má být?“

„Byl u Vica na narožkách.“

„U Vica? Na narozeninách? To je pěkných pár měsíců.“

„Hm, no právě.“

Amber znovu zavrtěla hlavou. Z Vicových narozenin si toho moc nepamatuje. Nesledovala, co dělali ostatní.

„Říkala jsem ti o něm,“ trvala Jackie na svém. „A teď se ho nemůžu zbavit. Nechápu, kde Vic přišel k takovému bezva kámošovi.“

Amber se ve vzpomínkách vrátila na oslavu. Byla to sobota, v Cross Keys. Nešlo o nic velkého, spíš jen běžný kamarádký potlach. Vic byl v dobrém rozpoložení, celý večer ji objímal kolem ramen, popíjel Jacka Danielse a colu, a když si nechala nalít třetí skleničku suchého bílého, nic nekomentoval. Dobře se bavila, bylo to fajn. Matně se začala rozpomínat i na Jackie, jak se pozdě v noci omotávala kolem nějakého chlápka. Byla to taková nevýrazná drobná postava v bundě, pokud se dobře pamatuje. V bundě v sobotu večer? Jackie musela být úplně mimo, když jí to nepřipadalo divné. Asi to přepískla s pivem.

„Hele, Jackie, na Vica nic neházej. V Cross Keys těžko někomu nařídíš, aby si laskavě šel po svých, nemyslíš? Když tam chodí, tak tam chodí.“

„Tak to nebylo,“ namítla Jackie. „Tvrdil, že Vic je...“

Amber si nemohla pomoci a otráveně se ušklíbla. „Copak tebe nenapadlo, aby ses na něj zeptala Vica?“

„No, kdyby mě předtím někdo *varoval*...“

„Kdyby ses *zeptala*, možná bychom to udělali. Co když Vic ani

neví, jak se jmenuje? Třeba je to jeden z těch hospodských otravů, kterých se za boha nezbavíš.“

„Právě na to narážím,“ zlobila se Blessed. „Musíš na sebe dávat pozor. Nemůžeš se jen tak bavit s nějakým... hospodským týpkem.“

Jackie po ní sekla pohledem. „No jo, drahá Blessed, jenže kostel není moje parketa, víš? Každopádně díky. Prostě to teďka je takhle, no. Panebože, začala jsem se s ním bavit jenom z lítosti, z ničeho jiného.“

„To jsi celá ty, máš měkké srdce,“ prohodil Tadeusz.

„No a?“ ohradila se Jackie. „Všichni nemůžeme mít štěstí jako Amber. Jen ona se může těšit domů na láskyplného a miloučkého Vica.“

„Měla bys to nahlásit na policii,“ přisadila si Blessed. „Opravdu. Jestli tě ten chlap otravuje.“

Jackie se zasmála. „No, to určitě.“

„Myslím to vážně. Jestli ti to dělá starosti, měla by sis říct na policii o pomoc.“

Amber nezřídka byla zaskočená tím, že právě žena, která první dvě třetiny života strávila v Ugandě, neochvějně věří autoritám. To by do ní ze všech lidí, které zná, nikdy neřekla. Blessed se vynořila ze subsaharského pekla s morálními zásadami, jimiž teď zahanbuje své sousedy. Ostatní se bavili dál. Amber si vzpomněla na poslední dárek a zanořila ruku do kabely. Naklonila se k Blessed a tiše řekla: „Tohle jsem našla ve ztrátách a nálezech.“ Div ne se zbožnou úctou jí podala MP3.

„Co je to?“ zeptala se Blessed. „Já jsem nic takového neztratila. Určitě.“

„Přehrávač MP3,“ odpověděla Amber. „Říkala jsem si, že by se líbil Benedickovi. Škoda že to není iPod, ale nevádí, používá se podobně.“

„Opravdu?“ užasla Blessed. Amber ji vyvedla z míry. „To ale musí stát plno peněz, ne?“

Amber jako vždycky jen pokrčila rameny. Moc dobře totiž věděla, že Blessed jako svobodná matka to má těžké a že její syn

postrádá řadu věcí, které ostatní děti považují za samozřejmost. „Nejspíš ne, těžko říct. Koukni, jsou tam nějaké písničky. Aspoň bude mít něco do začátku.“

„No...“ Blessed se na ni podívala s očima plnými slz. „Nevím, co na to říct,“ zašeptala.

„Neříkej nic,“ doporučila jí Amber. „Prostě si to vezmi.“

„Proč si nevyměníš telefon?“ zeptal se Tadeusz, natáhl se pro Jackiin mobil a začal projíždět menu.

„Co myslíš?“ odsekla Jackie. „Třeba proto, že si ho nemůžu dovolit?“

„Aha,“ hlesl Tadeusz. Tomu, že si někdo nemůže něco dovolit, rozuměli všichni. Kdyby měli na vybranou, rozhodně by po nocích nechodili uklízet nepořádek po jiných lidech. Tadeusz stiskl *Odpovědět* a začal psát.

„Co to děláš?“ zděsila se Blessed. „Tadeuszi, nech toho!“

Tadeusz psal dál.

„Nech toho, rozumíš? Když mu odpovíš, bude si myslet, že spolu mají vztah. Jackie ho musí ignorovat. Jinak to nejde.“

„Neboj,“ namítl Tadeusz, zvedl hlavu a pousmál se na ni.

„Vrať mi ho,“ naléhala Jackie.

Tadeusz stiskl *Odeslat* a vrátil telefon Jackie.

„Sakra,“ zaklela Jackie. „Cos mu napsal?“

Mačkala tlačítka a procházela složku *Odeslaná pošta*. Otevřela zprávu a rozesmála se.

„Co tam je? Co napsal?“ vyzvídala Blessed zvědavě.

„Vaše zpráva nemohla být odeslána, protože číslo bylo odpojeno. Páni, jsi génius. Fakt génius.“

Tadeusz se odsunul od stolu, opřel se a spokojeně si založil paže na prsou.

Telefon se znovu rozvibroval. Jackie přečetla zprávu nahlas: „Test.“ Začala psát odpověď.

Amber se podívala na hodinky. Skoro tři. Do rozednění je čeká spousta práce. „Pojďte do práce,“ pobídla ostatní. Sama rovnou vstala, aby viděli, že to myslí vážně. „Čas běží jako o závod. Musíme sebou mrsknout, nebo tu budeme trčet celou noc.“

Všichni postupně zareagovali a dali se do pohybu. Mojžíš u okna si ostentativně začal balit cigaretu, aby si ji venku mohl vykouřit. Ostatní vstali. Tadeusz má dneska službu v kavárně. Posbíral hrnečky ze stolů a zamířil do kuchyně k odpadkovým košům.

„Tak jo,“ pronesla Jackie. „Konec válení, bando.“